

Side. Han nævnte f. Eks. en længere Overgangstid til det Tidspunkt, da de jydsk Læger maa nøjes med samme Honorarer som Lægerne i det øvrige Land, og en længere Overgangstid, end Sygekasserne hidtil har anset for rimelig. Der var i det ærede Medlem Hr. Johannes Lous Tale nogle Antydninger af, at Lægerne maaske kunde gøre en Indrømmelse, hvis de fik Sikkerhed for en længere Overenskomstperiode. Hvis nu det ærede Medlem Hr. Johannes Lou havde Mandat til eller dog i alt Fald begrundet Formodning om, at denne Indrømmelse kunde ventes gjort af de jydsk Læger, saa vilde hans Udtalelser have ikke ringe Betydning, men ved det første, jeg her sagde, rystede det ærede Medlem paa Hovedet, og jeg har jo ogsaa Grund til at antage, at det ærede Medlem intet Mandat havde — det skulde man vel heller ikke antage —, og at det ærede Medlem heller ingen begrundet Tro kunde have til, at de jydsk Læger vilde gøre en saadan Indrømmelse.

Stillingen er jo meget vanskelig. Sygekassemedlemmerne lider overordentligt derunder. Sygekasserne klarer sig naturligvis økonomisk. Lægerne lider i det lange Løb efter min Mening ogsaa derunder, og til sidst kan det jo være, at Trykket bliver saa stærkt, at det vil drive begge Parter til en Overenskomst. Men jeg vilde meget ønske, at denne Overenskomst blev naaet saa hurtigt som muligt, for Sygekassemedlemmernes Skyld har vi i Virkeligheden ikke Raad til at vente ret meget længere. Det har allerede været $\frac{3}{4}$ Aar, og jeg maa fremsætte et meget indtrængende og varmt Ønske om, at en Overenskomst maa blive naaet, saa meget mere som hele vor Sygekasselovgivning, hele vor Sygekasseinstitution, som den har udviklet sig gennem et Par Menneskealdrer, hviler paa de frivillige Overenskomsters Grund. Hvis der røres derved, kan Samfundet, Rigsdag og Regering, blive nødt at slaa ind paa nye Baner. Tanken om at gøre Voldgiften obligatorisk er nævnt. Konflikten har jo bl. a. udviklet sig saaledes, at de jydsk Læger nægtede at bøje sig for Voldgiftsraadets Kendelse. Formelt har de Ret dertil, ligesom Arbejdere og Arbejdsgivere har Ret til at nægte at underkaste sig et Forlig. Man har derfor nævnt Tanken om at gøre Voldgiften obligatorisk. Tanken om obligatorisk Voldgift er jo altid overmaade fristende og tiltalende, hver Gang der rejser sig Vanskeligheder, men jo mere man gennemtænker denne Tanke, des mere bliver man klar over alle de mange Vanskeligheder, der følger med den, for det er ikke

nok, at der afsiges en Voldgiftskendelse, som er forpligtende. Det kommer ogsaa an paa, om den kan effektueres. Og hvis Lægerne paa Forhaand nægter at bøje sig for en obligatorisk Voldgiftskendelse, ligesom de har gjort overfor den frivillige Voldgift, har Samfundet saa Magtmidler overfor dem? Man har kaldt Lægeforeningen den stærkeste Fagforening her i Landet. Denne Fagforening er jo af en ganske særegen Art, idet de almindelige Arbejderfagforeninger for saa vidt staaar aabne for alle, men Lægernes Fagforening staaar kun aaben for dem, der har taget medicinsk Embedseksamen, og som i øvrigt opfylder Betingelserne for at udøve Lægevirksomhed her i Landet. Det er altsaa en Fagforening af en ganske særegen Art.

Man har ogsaa nævnt, og de sønderjydsk Sygekasser har paa et Møde vedtaget en Resolution om, at Lægelønningerne kunde fastsættes og burde — det forlanges der — fastsættes administrativt. Men her møder der den samme Vanskelighed, som vi møder ved Tanken om at gøre Voldgift obligatorisk; for vil Lægelønningen finde sig i, at Lægelønningerne fastsættes administrativt? Vi har jo Embedslægerne; vi har Læger i mange Statsvirksomheder, og disses Lønninger fastsættes af Rigsdag og Regering. Vi ved ogsaa meget godt, at Regering og Rigsdag har de allerstørste Vanskeligheder overfor Lægerne, og vi ved, at Lønkrav fra Lægernes Side meget ofte næsten er uimodstaaelige, fordi Lægerne er uundværlige. En Fabrik kan det i mange Tilfælde uden større Samfundsfare gaa an at lade ligge stille i 3 Maaneder eller $\frac{1}{2}$ Aar, men syge Mennesker kan ikke være uden Lægehjælp i $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Aar. Der er derfor store Vanskeligheder dér. Nej, skulde man den Vej ud, som Tanken om obligatorisk Voldgift eller Tanken om administrativ Fastsættelse af Lægernes Honorarer er inde paa, vilde jeg mene, at det, vi maa have, er det, som var Socialdemokratiets gamle Standpunkt i 70erne og 80erne, og som navnlig P. Knudsen slog saa stærkt til Lyd for i sin store Bog fra midt i 80erne om Alderdomsforsørgelse og meget andet, nemlig en Statsorganisation med fast ansatte Læger, Embedslæger. Man har det i visse Lande; i vort Broderland Island har man det; dér gør Forholdene det naturligt og nødvendigt. Jeg ved ikke, om Sygekasser og Læger vilde være særlig glade ved, om vi i en nær Fremtid skulde begynde at beskæftige os med saadanne Muligheder. En Gang før eller senere vil det formentlig komme. Vi har i Aarhundreder haft en Folkekirke med fast ansatte